

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ

Στον κήπο του  
Μεσονυχτίου

Βιβλίο 1: Ιστορίες της στέπας

Τίτλος πρωτοτύπου:  
**THE ORPHAN'S TALES: IN THE NIGHT GARDEN**  
**The Book of the Steppe**

*This translation published by arrangement with Spectra, an imprint  
of The Random House Publishing Group, a division of Random House Inc.*

Copyright © **Catherynne M. Valente**, 2006

Συγγραφέας: **Catherynne M. Valente**

Μετάφραση: **Αλεξάνδρα Παπαμικρού**

Επιμέλεια: **Δήμητρα Καρανικολού**

Μακέτα εξωφύλλου: **Παναγιώτα Τσιμπαλιδή**

Σελιδοποίηση: **Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος**

Εκτόπωση: **Βιβλιοτεχνία Ο. Ε.**

Copyright © 2015 για την ελληνική γλώσσα

**Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος**

**Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος**

3ης Σεπτεμβρίου 65, Αθήνα 104 33

τηλ.: 210.8231072, fax.: 210.8252436

[www.fantastikos-kosmos.gr](http://www.fantastikos-kosmos.gr)

Πρώτη έκδοση για την ελληνική γλώσσα:

**ISBN: 978-960-6868-97-9**

**Φανταστικός  
Κόσμος**

*Απαγορεύεται η αντιγραφή, φωτοανατύπωση, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή,  
αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του συνόλου ή μέρους του έργου με οποιονδήποτε  
τρόπο ή μέσο (μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο) χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.*



Catherynne M. Valente

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ  
ΜΕΣΟΝΟΥΧΤΙΟΥ



Βιβλίο 1: Ιστορίες της στέππς





Για τη Σάρα,  
που όταν ήταν πολύ μικρή,  
ήθελε έναν Κήπο.





## ΠΡΟΟΙΜΙΟ



ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ, ήταν ένα κοριτσάκι που το πρόσωπό του έμοιαζε με τη νέα σελήνη σαν λαμπυρίζει στα κλαδιά των κυπαρισσιών και στα φτερά των νεροπουλιών. Ήταν ένα παράξενο παιδί, γεμάτο μυστικά. Τις νύχτες του χειμώνα, συνήθιζε να κάθεται μονάχο του στον μεγάλο Κήπο του Παλατιού και να βυθίζει τα χέρια του στο χιόνι παρατηρώντας το να λιώνει από τη θερμότητά τους. Φορούσε ένα στεφάνι από φύλλα σκόρδου και γλισίνες, έπινε νερό από τις ασπμένιες κρήνες που ήταν στολισμένες με λαζουρίτες και, τα βροχερά απογεύματα, έτρωγε παγωμένα αχλάδια κάτω από τις φυλλωσιές των πεύκων.

Το κοριτσάκι αυτό είχε ένα περίεργο και συνάμα υπέροχο σημάδι εκ γενετής: τα βλέφαρα και το δέρμα γύρω από τα μάτια του είχαν ένα βαθύ κυανό χρώμα, σχεδόν μαύρο, όπως οι κηλίδες από μελάνι πάνω σε λευκό χαρτί. Αυτή η ιδιαιτερότητα του προσέδιδε το μυστηριώδες, σιωπηλό βλέμμα κουκουβάγιας που αγναντεύει πάνω σε φιλντισένια δοκάρια, ή ρακούν που ξεδιψά στα γοργά νερά ενός ποταμού. Χρωμάτιζε με τέτοιο τρόπο τα μάτια του, ώστε όταν εκείνο θα μεγάλωνε, δεν θα χρειαζόταν ποτέ να βάψει τα βλέφαρά του με σκούρα σκιά.

Γι' αυτό ακριβώς το σημάδι τη φοβούνταν, κι έτσι είχαν αφήσει το κορίτσι από πολύ μικρή ηλικία να περιπλανιέται στον Κήπο που περιστοίχιζε το Παλάτι με τους πολυάριθμους πύργους. Οι γονείς της την κοιτούσαν με τρόμο και ανησυχία, και αναρωτιόνταν εάν η δυσμορφία της προκαλούσε αρνητικό αντίκτυπο στην υπόληψή τους.



Οι υπόλοιποι ευγενείς πίστευαν ακράδαντα πως ήταν δαίμονας σταλμένος να καταστρέψει τη λαμπερή αυλή. Τα παιδιά τους, που περιφέρονταν συχνά στον Κήπο σαν κοπάδι από αγριόχηνες, την απέφευγαν, φοβούμενα πως θα τα καταριόταν χρησιμοποιώντας τις τρομακτικές δυνάμεις της. Ο Σουλτάνος δεν μπορούσε να πάρει μια απόφαση – άλλωστε, αν το κορίτσι ήταν όντως δαίμονας, δεν θα ήταν σωστό για τον ίδιο να προσβάλλει την οικογένειά της στην κόλαση επιχειρώντας να την ξεφορτωθεί όπως τα κοιμμένα χορτάρια. Στο κάτω-κάτω, όλοι προτιμούσαν να παραμένει απλά σιωπηλή και απόμακρη, ώστε να μη βρεθούν ποτέ αντιμέτωποι με αυτό το δίλημμα.

Και έτσι κυλούσε η ζωή για πολλά χρόνια, καθώς δεκατρία ολοκληρα καλοκαίρια άνθιζαν σαν μεγάλα πορτοκαλιά τριαντάφυλλα και μαραίνονταν.

Μια μέρα, όμως, την πλησίασε ένα άλλο παιδί, όχι πολύ κοντά, διστακτικό σαν ελάφι έτοιμο να καθεί τρέχοντας στις σκιές. Το πρόσωπό του ήταν σαν χειμωνιάτικος ήλιος, το κορμί του ψηλόλιγνο σαν ποταμίσια καλαμιά. Στάθηκε μπροστά στο κορίτσι με το κουρελιασμένο μεταξωτό φόρεμα και το φθαρμένο πανωφόρι, το οποίο ήταν κάποτε λευκό, και άγγιξε τα βλέφαρά της με τον ευωδιαστό δείκτη του χεριού του. Εκείνη, προς μεγάλη της έκπληξη, συνειδητοποίησε ότι δεν την ενοχλούσε· η μοναξιά της ήταν μεγάλη και η θλίψη της απέραντη.

«Είσαι στ' αλήθεια πνεύμα; Ένα πολύ μοχθηρό πνεύμα; Γιατί είναι τα μάτια σου τόσο σκοτεινά, σαν τη λίμνη πριν την αυγή;» Το όμορφο αγόρι έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, σαν ίβιδα στη μέση ενός ποταμού. Το κορίτσι δεν είπε λέξη.

«Δεν σε φοβάμαι!» Το αγόρι παρέμεινε στη θέση του, αλλά αυτή τη φορά η φωνή του ακούστηκε βραχνή. Το κορίτσι συνέχισε να τον κοιτά με το επίμονο βλέμμα της, ενώ οι πιές ταλαντεύονταν στον ρυθμό του λεβάντε. Όταν μίλησε, η φωνή της έμοιαζε με το σιγανό τρέτσιμα των τζιτζικιών στους ανταριασμένους λόφους.





«Γιατί δεν με φοβάσαι;»

«Είμαι πολύ γενναίος. Μια μέρα θα γίνω σπουδαίος στρατηγός και θα φορώ πορφυρένιο μανδύα». Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ένα αιμιδρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα ωχρά χείλη του κοριτσιού.

«Και ήρθες να σκοτώσεις το φοβερό κορίτσι-δαίμονα που στοιχειώνει τον Κήπο;» ψιθύρισε εκείνη.

«Όχι, όχι, εγώ...» Το αγόρι άνοιξε τα χέρια του, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι, κάπου στην πορεία, είχε φανεί πολύ αγενής.

«Κανείς δεν μου έχει μιλήσει τόσο πολύ από τότε που είδα τα πρώτα χιόνια του χειμώνα πίσω από ένα ζεστό παράθυρο καλυμμένο με γούνες». Το κορίτσι, εξωπραγματικά ασάλευτο, τον κοίταζε πάλι με το επίμονο βλέμμα της. Ξάφνου, μια μικροσκοπική λάμψη ξεπήδησε από τα σκοτεινά της μάτια, λες και η ίδια είχε πάρει μια απόφαση. «Να σου πω την αλήθεια, λοιπόν; Το μυστικό μου; Από όλα τα παιδιά που φορούν δαχτυλίδια με ρουμπίνια και μισοχολούν σαπούνη ελιάς, να μιλήσω σ' εσένα;» Η φωνή της ακουγόταν τόσο σιγανή, σχεδόν ξέπνοη.

«Εγώ σε ρώτησα, σωστά; Μπορώ να κρατήσω μυστικό. Η αδελφή μου λέει ότι είμαι πολύ καλός σ' αυτό, όπως ο Βασιλιάς των Κλεφτών σ' εκείνο το παραμύθι». Ακολούθησε ξανά ένα μεγάλο διάστημα σιωπής καθώς σύννεφα κάλυπταν τον ουρανό. Έπειτα, το κορίτσι άρχισε να μιλά πολύ σιγά, λες και φοβόταν να ακούσει την ίδια της τη φωνή.

«Ένα βράδυ, όταν ήμουν πολύ μικρή, μια γριά ήρθε στη μεγάλη ασημένια πύλη και, κουνώντας τα χέρια της ανάμεσα στις ρίζες των τριανταφυλλιών, μου είπε το εξής: δεν γεννήθηκα μ' ετούτο το σημάδι. Την έβδομη ημέρα του έβδομου μήνα της ζωής μου, ήρθε στην κούνια μου ένα πνεύμα και, ενώ η μητέρα μου κοιμόταν στο ολόλευκο κρεβάτι της, το πνεύμα άγγιξε το πρόσωπό μου και άφησε πάνω του αμέτρητες ιστορίες και ξόρκια, σαν τα τατουάζ των ναυτικών. Οι στίχοι και οι ύμνοι ήταν τόσο πολλοί και τόσο πυκνογραμμμένοι, που εμφανίστηκαν σαν μια ενιαία, κατάμαυρη λουρίδα γύρω από τα βλέφαρά μου. Είναι, όμως, τα λόγια του ποταμιού και του βάλτου, της λίμνης και του ανέμου. Όλα μαζί συνθέτουν



μια μεγάλη μαγεία και, όταν όλες οι ιστορίες διαβαστούν μεγαλόφωνα και ακουστούν από την αρχή έως το λαμπερό τους τέλος, μέχρι την τελευταία συλλαβή, το πνεύμα θα επιστρέψει για να με κρίνει.

»Από τότε που η γριά εξαφανίστηκε στο βαθύ κυανό σκοτάδι της νύχτας, περνώ την κάθε μέρα κρυμμένη σε μια συστάδα από γιασεμιά και πικροδάφνες, ενώ προσπαθώ να διαβάσω ότι μπορώ κοιτώντας το είδωλό μου σε έναν πεταμένο μπρούντζινο καθρέφτη ή στις λίμνες του Κήπου. Μα είναι δύσκολο· πρέπει να διαβάζω ανάποδα και μονάχα ένα μάτι κάθε φορά». Σταμάτησε, και τα τελευταία της λόγια ακούστηκαν τόσο σιγανά όσο μια αράχνη που υφαίνει τα ιριδίζοντα νήματά της.

«Και δεν υπάρχει κανένας ν' ακούσει!».

Το αγόρι είχε γουρλώσει τα μάτια. Κοίταξε προσεκτικά και διέκρινε τρεμάμενες αράδες στο συμπαγές μαύρο χρώμα του βλεφάρου της, υποψίες αλφαβήτων και γραμμιάτων που δεν μπορούσε να φανταστεί. Όσο πιο προσεκτικά κοιτούσε τόσο περισσότερα τα σχήματα έμοιαζαν να ξεπηδούν μπροστά στα μάτια του, να προσπαθούν να τον αρπάξουν, μέχρι που άρχισε να ζαλίζεται.

Έγλειψε τα χείλη του. Τώρα μιλούσαν ψιθυριστά, οι δυο τους, σαν συνωμότες ή κλέφτες. Όλα τα υπόλοιπα παιδιά είχαν φύγει, ενώ οι ίδιοι στέκονταν ολομόναχοι κάτω από τα πλεγμένα κλαδιά μιας ροζιασμένης ιτιάς.

«Πες σ' εμένα. Πες σ' εμένα μια από τις ιστορίες των ματιών σου. Σε παρακαλώ. Μόνο μία». Φοβόταν μήπως τον αποπάρει και φύγει τρέχοντας, σαν σκυλί τρομαγμένο απ' το ξύλο. Ωστόσο, το κορίτσι απλώς εξακολούθησε να τον κοιτά με εκείνα τα παράξενα, σκοτεινά μάτια.

«Είσαι καλός μαζί μου, ενώ κανένας άλλος δεν με πλησιάζει. Και οι ιστορίες μου είναι το μόνο που μπορώ να σου προσφέρω για να σε ευχαριστήσω. Μα πρέπει να φύγεις από τον ανοιχτό Κήπο και να έρθεις στην κρυφώνα μου. Δεν θέλω να μ' ακούσει κανένας άλλος, γιατί τότε θα σε τιμωρήσουν σίγουρα και θα μου πάρουν τον καθρέφτη και το μαχαίρι, τα μόνα που έχω, και θα με κρατήσουν κλει-



δωμένη, για να μην ερμηώσει το υπέροχο σπιτικό τους εξαιτίας του δαίμονα».

Έτσι, απομακρύνθηκαν κρυφά από την κιτρινοσιμένη ιτιά διασχίζοντας τις ατέλειωτες σειρές με τα τριαντάφυλλα. Πέρασαν κάτω από μια αψίδα με άνθη καστανιάς και, ξάφνου, βρέθηκαν περιτριγυρισμένοι από μια περικοκλάδα με λευκά πέταλα, που το άρωμά της τους τύλιξε σαν αγκαλιά. Κόκκινα κλαδιά πλέκονταν μεταξύ τους σχηματίζοντας μια χαμηλή σκεπή, ενώ στο μαλακό, συμπαγές χώμα, υπήρχε αρκετός χώρος καλυμμένος με φύλλα για να καθίσουν και οι δυο τους.

«Θα σου διηγηθώ την πρώτη ιστορία που κατάφερα να διαβάσω. Είναι από την πτυχή του αριστερού μου βλεφάρου».

Το αγόρι κάθισε τελείως ακίνητο και άκουγε προσεκτικά, σαν λαγός με μεταξένια αυτιά που αφουγκράζεται τους ήχους βαθιά μέσα στο δάσος.

«Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μέρος μακρινό, ζούσε ένας ανήσυχος Πρίγκιπας που δεν ήταν ευχαριστημένος με τα πλούτη του πατέρα του ούτε με την ομορφιά των γυναικών του Παλατιού ούτε με τους τρόπους ψυχαγωγίας στην αίθουσα δεξιώσεων. Ο Πρίγκιπας αυτός ονομαζόταν Λέανδρος, από το καστανόξανθο λιοντάρι που δρασκελίζει τις στέπες σαν άνεμος τρομερός. Ένα βράδυ, γλίστρησε έξω από τα καλυμμένα με κλήματα τείχη του Κάστρου σαν γεράκι που βγαίνει για κυνήγι, αναζητώντας μια περιπέτεια για να καταλαγιάσει τη δυσaréσκεια που τον πλάκωνε...»



## Ή ιστορία του πρίγκιπα και της Λήνας



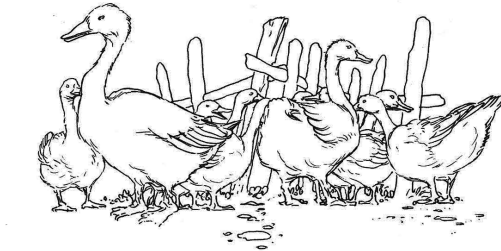
ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΤΥΛΙΓΑΝ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ σαν γλιστερά ποταμίσια χέλια καθώς βυθιζόταν μέσα στη νύχτα με βήματα σκοτεινά και σιωπηλά πάνω στις πευκοβελόνες. Διέσχισε το Δάσος ενώ αμέτρητα αστέρια πλημμύριζαν τον ουρανό πάνω από το κεφάλι του, λες και είχαν ξεχυθεί από ένα χρυσαφένιο φράγμα. Δεν είχε κάποιο ιδιαίτερο σχέδιο κατά νου, παρά μόνο να απομακρυνθεί όσο μπορούσε περισσότερο απ' το Παλάτι προτού ο ήλιος ανατείλει και τα κυνηγόσκυλα του πατέρα του εντοπίσουν τα ίχνη του. Τα δέντρα σχημάτιζαν σκεπή με πλήθος κεραμίδια από πάνω του, σαν ευωδιαστό ψηφιδωτό διακοσμημένο με γαλάζια σύννεφα. Για πρώτη φορά στην όμι και τόσο μακρά ζωή του, ο Πρίγκιπας ένιωθε ένα έντονο συναίσθημα χαράς ζωσμένο από φως.

Καθώς οι πρώτες αχτίδες της αυγής σάρωναν το κατόπι του σαν πονηροί κλέφτες, ακούμπησε στον κορμό μιας τεράστιας αδανσονίας κι έγειρε το κεφάλι του στο ροζιασμένο ξύλο. Για πρωινό, έφαγε τυρί και παστό κρέας, που είχε κλέψει από τα μαγειρεία· η αλιύρα του κρέατος ήταν όμι πιο νόστιμο είχε γευτεί ποτέ. Κοιμήθηκε για μερικές ώρες κάτω από έναν ουρανό ντυμένο με τα χρώματα των γλυσινών και των κρίνων.

Συνεχίζοντας την πορεία του, δεν άργησε να φτάσει σ' ένα όμορφο λιβάδι όπου υπήρχε μια μικρή καλύβα. Η σκεπή της ήταν αχυρένια και το περίγραμμά της περίτεχνης ξύλινης πόρτας της διακοσμημένο με μπρούντζινα πριτσίνια. Από την καμινάδα έβγαине ζωηρός καπνός αναδίδοντας μιαν ευωδιά φασκόμηλου και κέδρου. Γύρω από το σπήτι περιφερόταν ένα κοπάδι από χήνες με γκριζό φτέρωμα, που στρο-



βιλίζονταν σαν θύσανοι, αιθέριες και άγριες. Έδειχναν όμορφες και υπέροχες καθώς έκρωζαν και φούσκωναν τα φτερά τους κάτω από το καμπύλο γείσο, που ήταν φτιαγμένο από κλαδιά καμφορόδεντρου και φρέσκα άχυρα.



Ο Πρίγκιπας ήταν νέος και πολυμήχανος, αλλά όχι αρκετά συνετός, οπότε είχε πάρει μαζί του μονάχα λίγο φαγητό από τη μαγειρεία και μερικά μύλα από τους οπωρώνες. Θεωρούσε εύκολη την αναζήτηση τροφής, γιατί νόμιζε ότι ολόκληρος ο κόσμος ήταν τόσο γόνιμος όσο η γη του πατέρα του, και όλα τα δέντρα εξίσου γεμάτα με υπέροχους καρπούς, όλα τα ζώα εξίσου υπάκουα και γευστικά, όλοι οι χωρικοί εξίσου ευχάριστοι και γενναιόδωροι. Είχε, όμως, αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι μπορεί να μην ίσχυε κάτι τέτοιο, και το στομάχι του διαμαρτυρόταν δυνατά. Αποφάσισε να εφοδιαστεί με τρόφιμα προτού συνεχίσει τη διαδρομή του. Άλλωστε, υπήρχαν πάρα πολλές χίνες και, σίγουρα, όποια κι αν ήταν τα καλοσυνάτα και χαρούμενα πλάσματα που ζούσαν σ' εκείνη την υπέροχη καλύβα, δεν θα πρόσεχαν καν ότι κάποιος από τα μακρολαίμικα πουλιά είχε εξαφανιστεί.

Ο Πρίγκιπας είχε εκπαιδευτεί να κυνηγά και να κινείται κρυφά από μικρή ηλικία, οπότε σύρθηκε αθόρυβα χρησιμοποιώντας τους καλογυμνασμένους μηρούς του, για να βγει από την κρυψώνα του. Τρύπωσε πίσω από ένα μεγάλο άροτρο και παραμόνευε μέσα στα ψηλά χόρτα του θέρους, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή, ελέγχοντας την ανάσα του κι επιβραδύνοντας τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του. Στα μέσα του πρωινού, ο ήλιος τού έκαιγε τον αυχένα. Τα μαλλιά του γλιστρούσαν απ' τον ιδρώτα που έσταζε στον γιακά του, μα ο ίδιος



παρέμενε ασάλευτος, ώσπου τελικά μια απ' τις όμορφες χήνες ξεστράτισε από το κοπάδι κοιτώντας ερευνητικά πίσω από το υνί του αρότρου και καρφώνοντας τα μεγάλα μαύρα μάτια της πάνω του. Το βλέμμα της ήταν πολύ παράξενο, απέραντο και βαθύ σαν το φθινοπωρινό φεγγάρι, τα μάτια της δίχως κόρες και γεμάτα νόημα.

Γρήγορος σαν ζαρκάδι, όμως, ο Πρίγκιπας ξέφυγε απ' τη ματιά της. Άρπαξε τον λεπτό λαϊμό της και τον έσπασε μ' έναν κρότο τόσο σιγανό όσο ο ήχος από το πάτημα ενός μικρού κλαριού. Σηκώθηκε από το ξερό χορτάρι κι έκανε να επιστρέψει στην άκρη του δάσους. Ωστόσο, οι χήνες είχαν προσέξει ότι έλειπε μία από το κοπάδι τους, και σήμαναν ηχηρό συναγερμό με φοβερές και διαπεραστικές κραυγές.

Η πόρτα της καλύβας άνοιξε γρήγορα και μια τρομακτική γυναίκα βγήκε με βαριά βήματα, ένας ορμητικός χείμαρρος γκρίζων μαλλιών με μian αστραφτερή λεπίδα τσεκουριού. Το πρόσωπό της ήταν μεγάλο και πλατύ, γεμάτο απαίσια και μυστηριώδη σημάδια, μεγάλα μαύρα τατουάζ και ουλές που αλλοίωναν τα χαρακτηριστικά της, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να καταλάβει αν υπήρξε κάποτε όμορφη. Φορούσε μια φαρδιά δερμάτινη ζώνη με ασημένια καρφιά, ενώ δυο μακριά μαχαίρια άστραφταν στους γοφούς της. Οι τρομεροί ολολυγμοί της τράνταζαν τα κυπαρίσσια και τις βελανιδιές, και αντηκούσαν στον αέρα σαν σπασμένοι αυλοί.

«Τι έκανες; Τι έκανες εκεί; Σιχαμένο, σιχαμένο πλάσμα! Βρωμιόπαιδο, παλιοδαίμονα!» Ούρλιαξε πάλι, πιο έντονα και διαπεραστικά από κάθε κουκουβάγια, ενώ οι χήνες άρχισαν να θρηνούν και να οδύρονται μαζί της. Οι κραυγές τους έσχιζαν τον αέρα και την πλούσια κόκκινη γη. Ήταν ήχοι φριχτοί και συνάμα πρωτόγνωροι που έσφουζαν από ζώωδη, απέραντη θλίψη, και τρυπούσαν σαν γαιμιά νύχια τα αυτιά του.

Στο τέλος, η γυναίκα ηρέμησε και κουνούσε μονάχα το μεγάλο της κεφάλι κλαίγοντας. Ο Πρίγκιπας στεκόταν αποσβολωμένος. Αυτό που τον στενοχωρούσε περισσότερο δεν ήταν η οργή της γυναίκας, αλλά το γεγονός ότι δεν είχε καταφέρει να περάσει απαρατήρητος. Στο κάτω-κάτω, ήταν μονάχα μια γυναίκα και ο ίδιος είχε σκοτώσει απλώς ένα πουλί. Ήταν υπερβολικά κοντή και μεγάλη



σε ηλικία, και ήξερε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος να τη φοβάται. Κράτησε σφιχτά το νεκρό πουλί πίσω από την πλάτη του, ελπίζοντας να το έγκρυναν το φαρδύ στέρνο και τα μπράτσα του.

«Κατά τύχη βρέθηκα στο σπίτι σου, Κυρία. Δεν ήθελα να σε προσβάλλω». Η δύστυχη γυναίκα έμπηξε πάλι τη φριχτή κραυγή της, ενώ τα μάτια της έγιναν τρομακτικά μεγάλα. Ο Πρίγκιπας δεν είχε προσέξει νωρίτερα την κτηνωπή απόχρωσή τους, αλλά τώρα τη διέκρινε καθαρά ήταν άγρια και νοσηρή.

«Λες ψέματα, ψέματα! Σκότωσες τη χήνα μου, το πανέμορφο πουλί μου, το παιδί μου! Ήταν δική μου κι εσύ της έσπασες τον λαιμό! Η αγάπη μου, το παιδί μου!» Ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Ο Πρίγκιπας δεν μπορούσε να καταλάβει. Έφερε τη νεκρή χήνα μπροστά του και άπλωσε το χέρι, για να τη δώσει στην άσχημη γριά.

Μα αυτό που κρατούσε στο χέρι του δεν ήταν πουλί αλλά μια νεαρή γυναίκα που ακτινοβολούσε, μικροκαμωμένη και λεπτεπίλεπτη σαν πελαργός που ζυγιάζεται πάνω απ' το νερό, με μακριά μαύρα μαλλιά, που είχαν τυλιχτεί σαν κουλουριασμένο φίδι γύρω από το χέρι του, καθώς την κρατούσε σφιχτά από την άκρη της πλεξούδας της. Φορούσε διάφανα κουρέλια, που κάλυπταν ελάχιστα τα λαμπερά της άκρα, ενώ ο μακρύς, απαλός λαιμός της ήταν σπασμένος με επιδεξιότητα.

Η γυναίκα με τα τατουάζ έτρεξε κατά πάνω του κραδαινώντας το τσεκούρι της σαν δρεπάνι που θερίζει το σιτάρι. Ο Πρίγκιπας άφησε το άψυχο κορμί της κοπέλας να σωριαστεί στο χορτάρι μ' έναν φοβερό γδούπο. Όταν η γυναίκα τον έφτασε, σταμάτησε απότομα και βαριανάσαινε στο πρόσωπό του ζέχνοντας σάπια κορόμπια και σκοτεινά, κατάβαθα βρύα. Σήκωσε το τσεκούρι της και του έκοψε δύο δάχτυλα από το αριστερό χέρι γλείφοντας τις σταγόνες αίματος που πετάχτηκαν στα σκασιμένα χείλη της. Ο Πρίγκιπας δεν μπορούσε να τρέξει, καθώς το χτύπημα ήταν τόσο ξαφνικό και ολοκληρωτικό, παρά μόνο να ωρύεται σφίγγοντας το ακρωτηριασμένο του χέρι. Ήξερε ότι αν προσπαθούσε να ξεφύγει, θα έχανε πολύ περισσότερα από ένα δάχτυλο. Υποσχέθηκε στη γριά μέγαιρα χιλιάδες βασίλεια και τους θησαυρούς δεκάδων δράκων, δίνοντας αμέτρητους όρκους σαν



μικρό παιδί. Η γυναίκα, όμως, δεν άκουγε τίποτα και πλησίασε αργά με το ελεύθερο δεξί της χέρι ένα από τα μακριά μαχαίρια.

«Σκότωσες το παιδί μου, τη μοναχοκόρη μου».

Πέταξε το βαρύ τσεκούρι της στο νοτιομένο έδαφος και, μ' έναν μακρόσυρτο, κυματιστό στεναγμό, τράβηξε το μαχαίρι με την αστραφτερή λεπίδα από το θηκάρι του—



Το κορίτσι έκανε μια παύση και κοίταξε τον φίλο της στα μάτια, που έμοιαζαν με δυο βαθιά έλη στο σούρουπο.

«Μην σταματάς!» είπε εκείνος πνιχτά. «Πες μου! Τον σκότωσε επί τόπου;»

«Νύχτωσε, μικρέ. Πρέπει να πας μέσα για φαγητό κι εγώ να φτιάξω το κρεβάτι μου ανάμεσα στα κλαδιά του κέδρου. Ο καθένας στη δουλειά του».

Το αγόρι είχε μείνει άναυδο, αναζητώντας με μανία έναν λόγο για να μείνει και να ακούσει ποια ήταν η τύχη του λαβωμένου Πρίγκιπα. «Περίμενε, περίμενε» ψιθύρισε βιαστικά. «Θα πάω στο δείπνο και θα κλέψω φαγητό για μας, όπως ο γενναίος Πρίγκιπας Λέανδρος, και, προστατευμένος απ' τον μανδύα της νύχτας, θα γλιστρήσω έξω σαν το γεράκι που βγαίνει για κυνήγι, και θα περάσω τη νύχτα μαζί σου, εδώ, κάτω από τα αστέρια που λαμπυρίζουν όπως τα φτερά του πελαργού στον ήλιο. Και τότε, θα μπορέσεις να τελειώσεις την ιστορία σου». Κοίταξε προς το μέρος της με μιαν ελπίδα τόσο ζωηρή, ώστε ξεπερνούσε σε ένταση τις φλόγες των δαυλών που ήταν πλέον αναμμένοι στην αυλή.

Εκείνη παρέμεινε σιωπηλή για μια στιγμή, με το κεφάλι σκυφτό σαν δόκιμη μοναχή.

Στο τέλος, έγενεψε καταφατικά δίχως να σηκώσει το βλέμμα της.

«Πολύ καλά».